

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 207.

Femte Session.

64de Møde.

Torsdagen den 12te Januar.

(Forts.)

Premierministeren (fortsat): Dette var mig i høi Grad paafaldende; thi ligesom jeg var mig bevidst ikke at have villet bruge noget saadant, saaledes var jeg mig heller ikke et eneste Udtryk bevidst, som kunde give Anledning til, at man skulde tiltroe mig denne Hensigt. Jeg troede imidlertid i Dieblisset, at jeg dog maatte have brugt et eller andet Udtryk, som kunde have foranlediget en saadan Misstyndning, uden at jeg var mig det bevidst. Det er et mundligt Ord, her udtales, som ikke altid kan være det bedst valgte; men ved at see mit Foredrag, saaledes som det har været opfattet af Stenograferne, finder jeg ikke nogetsomhelst Udtryk, som paa nogen som helst Maade kunde udtydes som en Fornærmelse mod Forsamlingen eller dens Medlemmer. Fra en vis Side er det vel meget tilfredsstillende for mig, at jeg ikke mod min Villie har gjort mig skyldig i nogen saadan; men paa den anden Side synes det at vise, at der ligger en stærk Spire til Misstemning mod Regjeringen til Grund for den Maade, hvorpaa mine Ord ere blevne opfattede. Uagtet det saaledes ikke kan være mig meget tilfredsstillende at fortsætte Forhandlingerne, kan jeg dog naturligtvis ikke vige tilbage fra, hvad der er min Pligt, men jeg skal imødegaae Alt, hvad der kommer frem, forsaavidt jeg finder det nødvendigt eller til nogen Nytte. Der vil imidlertid være mange Dele af de Forslag, som nu komme under Forhandling, hvor jeg skal holde mig tilbage fra de Udviklinger, jeg ellers kunde finde mig foranlediget til, fordi jeg antager, at man engang er saa fast i at ville

vedligeholde Alt, hvad der indeholdes i den tidligere Grundlov, endogsaa saa bogstaveligt som muligt, at der kun kan være saa Læiligheder, hvor jeg kunde vente mig mindste Nytte af at gaae ind paa det, hvorom der forhandles, og jeg vil derfor i Fremtiden faae Læilighed til at fatte mig meget kort. De Paragrapher, der for Tiden foreligge, ville kun give mig Anledning til enkelte Bemærkninger. Hvad § 22 og 23 angaaer, hvor man har villet udslette de Ord: „angaaende Danmarks særegne Anliggender“, kan jeg ikke tilbageholde den Bemærkning, at, uagtet jeg ved andre Læiligheder ikke har fundet nogen Betænkelse ved denne Udeladelse, som begrundet i, hvad Overkriften indeholder, kan jeg dog ved de to Paragrapher, hvorom her er Tale, ikke andet end finde det nødvendigt, at de Ord: „angaaende Kongerigets særegne Anliggender“ blive optagne. Den ærede Ordfører har selv udtalt, hvorledes § 22 sigter til at give den særlige Forsamling for Danmark en Berettigelse til at indgive Andragender, som vedkomme hele Monarchiet eller de øvrige Dele af Monarchiet; men en saadan Rettighed troer jeg ikke kan indrømmes, naar der skal oprettes en Samstat; thi til en saadan Samstat eller Fællesstat maa alle de Ting høre, der ere fælles for hele Staten, og man kan altsaa ikke tillægge Forsamlingene for de enkelte Statsdele en Rettighed til at udøve nogen Virksomhed i saa Henseende. Dersom man vil tillægge den ene Statsdeel en saadan Rettighed, maa man ogsaa tillægge den anden den, og hvilke betænkkelige Følger det vilde have, troer jeg enhver vil see.

Hvad den paafølgende § 23 angaaer, som omhandler den Rigsdagens begge Thing vedkommende Ret til at nedsætte Commissioner